

Μητροπολίτης Βεροίας: «Ο Άγιος Λουκάς και ο Όσιος Γεράσιμος διέθεταν την αρετή της υπομονής»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας](#)

Το εσπέρας της Τρίτης, 10ης Ιανουαρίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Εσπερινό και στην Παράκληση του Αγίου Λουκά του Ιατρού στον Ιερό Ναό του στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Με την ευκαιρία της εορτής της ανακομιδής των **Ιερών Λειψάνων του Οσίου Γερασίου του Υμνογράφου** (8 Ιανουαρίου), αλλά και την αγιοκατάταξή του από την Ιερά Σύνοδο του Οικουμενικού Πατριαρχείου (10 Ιανουαρίου), τέθηκε σε προσκύνηση το **Ιερό Λείψανο του Οσίου Γερασίου του Υμνογράφου**, το οποίο θησαυρίζεται στο ομώνυμο Ιερό Παρεκκλήσιο που βρίσκεται στο άβατο της Ιεράς Μονής και θα εγκαινιαστεί προσεχώς. Όπως κάθε Τρίτη απόγευμα, στην Ιερά

Ακολουθία τέθηκαν σε προσκύνηση και τα χαριτόβρυτα Ιερά Λείψανα του Θαυματουργού Αγίου Λουκά.

Ομιλία Μητροπολίτη Βεροίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: Ψάλαμε καί απόψε τήν ιερά Πα-ράκληση τοῦ ἁγίου Λουκά καί προσκυνήσαμε, ὅπως κάθε Τρίτη, τό χαριτόβρυτο καί ιερό λείψανό του. Απόψε ὁμως εἴχαμε τήν εὐλο-γία νά προσκυνήσουμε καί τό ιερό λείψανο τοῦ νέου ὁσίου τῆς Ἐκ-κλη-σίας μας, τή χαριτόβρυτη ὄντως καί πνευματοκίνητη δεξιὰ χεῖρα τοῦ ὁσίου Γερασίου, τοῦ Ὑμνογράφου, τοῦ Μικραγιαννα-νίτου, τοῦ ὁποίου χθές ἐορτάσαμε τήν ἀνακομιδὴ τοῦ ιεροῦ του λει-ψάνου.

Καί ἔχουμε, ὅπως καί ἄλλοτε ἔχω πεῖ, τή μεγάλη εὐλογία νά ἔχουμε ἐδῶ στήν Ἱερά Μονή τῆς Παναγίας Δοβρά καί στήν Ἱερά Μητρόπολή μας τό δεξιὸ χέρι τοῦ ὁσίου Γερα-σί-μου μέ τό ὁποῖο ἔγραψε τίς χιλιά-δες ὕμνους του. Καί ὅπως ὁ ἴδιος ὁ ὁσιος ὁμολογοῦσε, ἐκεῖνος δάνειζε τό χέρι του στό Πανάγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο τόν ἐφώτιζε καί κινοῦσε τό χέρι του γιά νά ὑμνεῖ τόν Θεό, γιά νά ὑμνεῖ τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας, γιά νά ὑμνεῖ τοὺς ἁγίους.

Καί καθὼς ἀπόψε ἔχουμε τή διπλὴ εὐλογία τῶν δύο ἁγίων μας, ἅς δοῦμε τί ἦταν αὐτό πού τοὺς ἀνέδειξε ἁγίους καί τοὺς ἔδωσε τόσο πλούσια τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Πολλά θά μπορούσε νά ἀναφέρει κανεὶς ἀπὸ ὅσα ἔχουν κοινὰ οἱ δύο ἅγιοι, παρότι ἔζησαν σέ διαφορε-τικούς τόπους καί σέ διαφορετικές συνθῆκες. Ὑπάρχει ὁμως κάτι τό ὁποῖο ἀξίζει νά προσέξουμε καί ἐμεῖς, γιατί μπορούμε καί πρέπει νά προσπαθήσουμε καί ἐμεῖς νά τό ἀποκτήσουμε. Καί αὐτό εἶναι ἡ ὑπομονή. Μία μεγάλη ἀρετὴ, τήν ἀξία τῆς ὁποίας συχνά παραθεω-ροῦμε καί ὑποτιμοῦμε. Μία ἀρετὴ, γιά τήν ὁποία δέν χρειάζεται νά κά-νουμε πολλά πράγματα, καί ὁμως ἡ ἀνταμοιβή ὅσων τήν ἔχουν καί τήν ἀσκοῦν εἶναι πολύ μεγάλη κατὰ τή διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος τήν θεωρεῖ προῦ-πό-θεση τῆς σωτηρίας μας. «Ἐν τῇ ὑπο-μονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυ-χὰς ὑμῶν», λέγει ὁ Χριστός.

Καί αὐτὴ τήν ἀρετὴ τῆς ὑπομονῆς διέθεταν σέ μεγάλο βαθμὸ οἱ δύο ἅγιοι. Ὁ ἅγιος Λουκάς ζοῦσε σέ ἓνα ἄθεο καθεστῶς καί ἀντιμετώπιζε ἓνα διαρκῆ πόλεμο ἀπὸ τήν κρα-τι-κὴ ἐξουσία, πού τήν ἐνοχλοῦσε ἡ ὁμολογία του, ἡ ἐπίκληση τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου πρὶν ἀπὸ τίς ἐπεμβάσεις του, ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας χωρὶς τήν ὁποία δέν χειρουργοῦσε ποτέ, ἡ εὐλογία πού ἔδινε στοὺς ἀσθενεῖς, ἀκόμη καί τό ράσο πού φοροῦσε. Καί ἔτσι προσπάθησαν νά τόν ἐξο-ντώσουν μέ διωγμούς, μέ φυλακί-σεις, μέ ἐξορίες στά πιὸ ἀπομα-κρυ-σμένα μέρη, προκειμένου

νά τόν κάμψουν καί νά τόν ἀναγκάσουν νά συμπορευθεῖ μαζί τους.

Ὅμως ὁ ἅγιος Λουκάς ὑπέμενε καί τίς δυ-σκολίες καί τίς διώξεις καί τίς ἐξο-ρίες μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί τήν παρηγορία πού δίδει ἡ χάρη του σέ ὅσους μένουν ἐδραῖοι στόν σκοπό τῆς ζωῆς τους καί στήν ἀφιέρωσή τους σέ Ἐκεῖνον, καί τοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος πλούσιες τίς δωρεές του, ὥστε ὄχι μόνο νά προ-γνωρίσει τήν κοίμησή του ἀλλά καί νά θαυματοουργεῖ γιά χάρη τῶν ἀνθρώπων.

Ἄνθρωπος τῆς ὑπομονῆς ἦταν καί ὁ ὁσιος Γεράσιμος, ὁ ὁποῖος ἔφθα-σε νεαρός στό Ἅγιο Ὅρος τό 1922, τήν ἡμέρα τῆς Παναγίας, χωρίς κᾶν νά ἀποχαιρετίσει τούς οἰκεῖους του, καί ἐγκαταβίωσε στήν ἔρημο τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἀν-νης, ὅπου οἱ συνθῆκες διαβιώσεως ἦταν ἐξαιρετικά δύσκολες.

Καί σάν νά μήν ἔφθανε αὐτή ἡ δυσκολία τῆς ζωῆς μέσα στήν Ἐρημο, καθώς ἦταν ἓνα παιδί ἀπό τήν Ἀθήνα, ἀπό τό Κολωνάκι, λίγο μετά τή μοναχική του κουρά ἔμεινε ὁλομόναχος στήν Καλύβη, γιατί ὁ Γέροντάς του ἐγκα-τέλειψε τό Ἅγιο Ὅρος καί ἐπέ-στρεψε στόν κόσμο, γιά νά ἐξυ-πη-ρετήσῃ κά-ποιους οἱ ὁποῖοι εἶ-χαν ἀποσκιρ-τήσῃ ἀπό τήν Ἐκκλη-σία.

Ὁ πει-ρα-σμός ἦταν μέγας γιά τόν ὁσιο Γεράσιμο, πού νέο παιδί τότε ἔμεινε μόνος, καθώς ἀρνήθη-κε νά ἀκολουθήσῃ τόν Γέροντά του στόν κόσμο, λέγοντας: «Ἐγώ ἔφυγα ἀπό τόν κόσμο γιά νά ἔρθω ἐδῶ, ὄχι γιά νά γυρίσω πάλι πίσω. Ἐγώ ἐδῶ θά πεθάνω». Κι ἔτσι ἔμει-νε ὁ ὁσιος μόνος, δια-τρέχοντας τόν κίνδυνο νά παρα-συρθεῖ ἀπό τόν πειρασμό καί νά καταστραφεῖ. Δο-κι-μάσθηκε πολύ, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος πολλά χρόνια ἀργότερα, ἀλ-λά ὑπέμεινε. Ἀναγκά-σθηκε νά πα-λέψῃ μέ τόν διάβολο ἀκόμη καί σῶμα μέ σῶμα, γιατί προ-σπαθοῦσε νά τόν βγάλῃ στόν κόσμο, ἀλλά δέν ὑποχώρησε. Προ-σευ-χόταν, ὑπέ-μενε καί ἀγωνιζόταν μέ τή χάρη τοῦ τιμίου Προδρόμου, τοῦ προστάτου τῆς Καλύβης του, ὁ ὁποῖος τόν φύλαγε νυχθημερόν, ὅπως ἀποκάλυψε σέ κάποιον εὐ-λαβῆ μοναχό πού περνοῦσε μία ἡμέρα ἀπό ἐκεῖ καί, ὅταν εἶδε τόν τίμιο Πρόδρομο, τόν ρώτησε τί κά-νει ἐκεῖ, γιά νά ἀκούσῃ τήν ἀπροσ-δόκητη ἀπάντηση: «φυλάγω τό κα-λογέρι μου», ἐννοώντας τόν ὁσιο Γεράσιμο, «πού ἀνάβει τό καντήλι μου».

Ἀφοῦ πέρασαν, ὅπως ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ ὁσιος σέ ἓνα ση-μείωμα, τό ὁποῖο ἀνεκάλυψαν οἱ πατέρες τῆς Συνοδείας του μετά τήν κοίμησή του, «δύο χρόνια, εἰς τά ὁποῖα εὐ-ρέ-θην ... ἐγκαταλειμμένος ἀπό τούς πάντας, μόνος, μονώτατος, ... ἀλλά εἶχα ἀπαράμιλλον ὑπομο-νήν», ἀξιώθηκε νά δεχθεῖ τή θεία ἐπί-σκεψη. Εἶδε τόν Χριστό λάμπο-ντα ὑπέρ τόν ἥλιον καί τοῦ εἶπε: «Τί ἔχεις, τέκνον μου; Δέν σέ ἐγκατέ-λει-ψα, εἶμαι πλησίον σου, σέ ἐδοκί-μασα καί ἤδη παρῆλθον ὅλα».

Καί ὄντως, μέ τήν ὑπομονή του ὁ ὁσιος Γεράσιμος κέρδισε, ὅπως καί ὁ ἅγιος Λουκάς, οὐράνια χαρίσμα-τα. Καί ἀξιώθηκαν καί οἱ δύο νά τά ζήσουν καί στή γῆ καί στόν οὐρα-νό, ὅπου πρεσβεύουν γιά μᾶς.

Ἄς τούς παρακαλοῦμε νά χαρί-ζουν καί σέ ἐμᾶς ὑπομονή καί ἄς προσπαθοῦμε νά τήν ἀποκτήσουμε στή ζωή μας, ἀντιμετωπίζοντας τίς δυσκολίες, τά προβλήματα, τούς πειρασμούς, τίς ἀδικίες, τίς κακίες, τίς ἀσθένειες, τίς θλίψεις καί ὅσα ἐπιτρέπει ὁ Θεός νά μᾶς ἐπισκε-φθοῦν, μέ τόν τρόπο πού τίς ἀντι-μετώπιζαν οἱ ἅγιοι, τῶν ὁποίων τά ἱερά λείψανα προσκυνήσαμε ἀπό-ψε, ὡς εὐκαιρία πού μᾶς δίδει ὁ Θεός γιά νά κερδίσουμε μέ τήν ὑπο-μονή μας τή σωτηρία μας.

Ἄς προσπαθήσουμε καί ἐμεῖς νά βαδίσουμε τόν δρόμο τῆς ὑπακοῆς, γιά νά δοῦμε νά ἐφαρμόζεται καί σέ μᾶς ἡ υπόσχεση τοῦ Κυρίου «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν».

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)